

2.Obyvateľstvo

2.1 Demografický vývoj v roku 2020

K 31. decembru 2020 evidoval Trenčín 54 679 obyvateľov. Oproti predchádzajúcemu roku mesto zaznamenalo pokles o 17 občanov – k 31. decembru 2019 mal Trenčín 54 696 obyvateľov. Do Trenčína sa prisťahovalo 894 občanov a odsťahovalo sa 768 ľudí.

Do štatistiky o počte obyvateľov, žiaľ, patria i úmrtia. V minulom roku zomrelo 627 Trenčanov. Priemerný vek občanov s trvalým pobytom bol 44,05 roka.

V roku 2020 sa v Trenčíne na spoločnú cestu životom vybralo 287 párov, pričom cirkevných sobášov bolo 90 a civilných 197. Mesto za uplynulý rok zaznamenalo aj 128 rozvodov. Toto číslo sa však netýka len Trenčanov, mesto eviduje rozvody párov, ktoré sa zosobášili v Trenčíne. Vo viacerých prípadoch išlo o občanov iných obcí.

Desať najčastejších mužských priezvisk v Trenčíne: Ševčík, Kováč, Straka, Baláž, Gavenda, Kováčik, Minárik, Dobiaš, Hornák a Liška. Desať najčastejších ženských priezvisk: Ševčíková, Dobiašová, Kováčiková, Balážová, Gavendová, Mináriková, Kováčová, Lišková, Fraňová a Straková.

Vlastný text 31.12.2020

Pomocná evidencia 531/01/2010

Pôrodnosť v roku 2020

V roku 2020 sa na gynekologicko-pôrodníckej klinike Fakultnej nemocnice v Trenčíne narodilo 2573 detí z toho 1347 chlapcov a 1226 dievčat, na svet prišlo 56 párov dvojčiek.

Klinika napriek komplikáciám, ktoré priniesol Covid-19, v starostlivosti o ženy obstála. „Napriek tomu, že situácia bola pre všetkých náročná, boli sme schopní poskytovať v plnom rozsahu starostlivosť o tehotné a veľmi ma teší, že rodičky mohli mať po celý rok pri pôrode svojich najbližších. Je to pre ne i pre nás významná pomoc,“ povedal primár gynekologicko-pôrodníckej kliniky Fakultnej nemocnice v Trenčíne **Peter Kaščák**.

„Žiaľ, museli sme čiastočne obmedziť plánované neakútne operácie,“ pokračoval. „Chápem, že pre pacientky, ktoré čakajú na operáciu, ktorá im má zlepšiť kvalitu života, je táto situácia veľmi zaťažujúca a nepríjemná.“

Čo sa týka personálu, radi by na klinike prijali pôrodné asistentky a zdravotné sestry, niekoľko sestier im odišlo do dôchodku, ďalšie na materskú dovolenku a na iné pracoviská. Pribudla jedna lekárka a dve sestry.

Na konci roku 2020 sa podarilo pre budúce mamičky s rizikovým tehotenstvom zmodernizovať izby, z pôvodných dvoch veľkých štvorlôžkových majú štyri dvojlôžkové. Vytvorili tiež novú modernú izbu špecializovanú na intenzívnu pooperačnú starostlivosť, na pôrodnici vymenili nábytok, chodby a dvere majú nové obklady. Vďaka sponzorstvu firmy Phase vynovili návštevnú miestnosť na pôrodnici.

V novom roku plánujú dokončiť renováciu poschodí, položiť nové podlahy, stavebne upraviť priestor tak, aby na treťom poschodí vznikla ďalšia vyšetrovňa, lekáreň a zázemie pre sestry, zriadiť novú inšpekčnú izbu pre lekárov.

„Pre pacientky by sme chceli tiež novú signalizáciu na komunikáciu so sestrami. Súrne potrebujeme nové monitory vitálnych funkcií a monitory na sledovanie srdcovej činnosti bábätká v posledných týždňoch tehotenstva. Pomohol by nám aj nový kvalitný ultrazvuk. Veľmi úzko spolupracujeme s vedením nemocnice a tak verím, že sa nám obnova prístrojovej

techniky podarí. Najväčším plánom na rok 2021 však ostáva vôľa poskytovať kvalitnú a bezpečnú zdravotnú starostlivosť pre ženy nielen z nášho regiónu,“ uzavrel Peter Kaščák.

Vlastný text 31.12.2020

Pomocná evidencia 532/01/2020

2.2 Úmrtia významných osobností

Zomrel bývalý futbalista Dušan Bartovič (†01.04.2020)

V stredu 1. apríla ráno zomrel vo veku 76 rokov účastník olympijského futbalového turnaja a dlhoročný regionálny tréner **Dušan Bartovič**. Rodák z Veľkých Kostolian sa na osudovú cestu hore Váhom vydal po absolvovaní základnej školy kvôli vidine pracovného uplatnenia.

Dvere do prvého mužstva Jednoty Trenčín mu otvoril kouč **Michal Vičan**, ktorý mal nos na novú zálohu v systéme 4–2–4. Dušan Bartovič vynikal presnými pasmi i streľbou z diaľky. Spolu s **Vladimírom Mojžišom** vytvoril najmladší ligový tandem v strede poľa, ktorý spĺňal parametre moderných hráčov druhej línie a svojho času bol považovaný za najlepšie v republike. V roku 1967 priviedol mužstvo až na jesenný ligový trón.

Originálnu reklamu na polovičný titul Dušan Bartovič urobil počas reprezentačného turné v Strednej a Južnej Amerike, kde v jednom z hotelov v hlavnom meste Kostariky vyryl na list obrovského kaktusu nápis „Trenčín – jesenný majster ČSSR“. Účastník olympiády v Mexiku z roku 1968 má na svojom konte okrem šiestich zápasov v olympijskom výbere aj dva štarty za A-mužstvo ČSSR. Za Jednotu Trenčín odohral v 1. lige 146

zápasov, strelil 17 gólov. Na trénerskú dráhu sa vydal v Novom Meste nad Váhom. Zdarne si počíнал so žiakmi Západoslovenského kraja či mužmi Hornej Stredy a Beckova. Od roku 2018 je členom Siene slávy trenčianskeho futbalu.

www.sme.sk 01.04.2020

Pomocná evidencia 183/01/2020

Zomrel futbalový symbol Jozef Hollý (†03.05.2020)

Vo veku nedožitých 70 rokov nás v nedeľu 3. mája opustil skvelý futbalista a nezabudnuteľný človek **Jozef Hollý** (8.7.1950 - 3.5.2020). Muž, ktorý prepojil históriu futbalu pod Čákovým hradom. Niekdajší skvelý obranca Jednoty Trenčín a dlhoročný vedúci prvého mužstva AS Trenčín. V najvyššej československej ligovej súťaži odohral 113 zápasov a strelil šesť gólov.

Len najväčší pamätníci si spomínajú na prvý triumf trenčianskych futbalistov v bojoch o Slovenský pohár. V roku 1978 zdvihli cennú trofej nad hlavu futbalisti

Jednoty, ktorí pokorili vo finále Slovan Bratislava. Ako prvý prebral pohár z rúk vtedajšieho sekretára Slovenského futbalového zväzu **Vavrinca Slováka** kapitán mužstva Jozef Hollý.

Slovenský pohár zdvihol nad hlavu aj o 37 rokov neskôr, keď v nezabudnuteľnom popradskom finále bol dôležitou súčasťou realizačného tímu AS Trenčín. O rok si mohol zaspomínať nad triumfom proti „belasým“ po druhý raz. V trnavskom finále padol na kolena práve bratislavský Slovan. Zažil to, čo

mu nebolo dopriate počas hráčskej kariéry. Získal dva tituly majstra Slovenska a zápasy v pohárovej Európe.

„Finále v drese Jednoty malo pre mňa jeden špeciálny moment. Pohár mi odovzdal pán Slovák, ktorý ma ešte ako malého talentovaného žiaka vybral do dorasteneckého mužstva Púchova. Pri odovzdávaní trofeje mu vypadla slza dojatia,“ vrátil sa po popradskom finále v spomienkach k roku 1978 a veštec-kou presnosťou jedným dychom dodal: „Verím, že už čoskoro príde aj ďalšie ocenenie pre chlapcov za ich každodennú po-ctivú prácu.“ Nešlo však o hádanie z krištáľovej gule, ale neo-mylné oko futbalového znalca.

Jozef Hollý sa stal jedným zo symbolov futbalu pod Čáko-vým hradom pre mnohé generácie. Poctivý, skromný, obetavý a pracovitý chlap, ktorý rozdával okolo seba nekonečné množ-stvo pozitívnej energie. Žil a dýchal pre futbal do posledného dňa.

Jednému z najvernejších mužov trenčianskeho futbalu bilo v hrudi „bielo-červené“ srdce. Budeš nám veľmi chýbať. Mno-hým si však ukázal cestu a my pôjdeme za tvojím odkazom.

www.astrencin.sk 03.05.2020

Pomocná evidencia 222/01/2020

Zomrel generálporučík Pavel Honzek (†07.06.2020)

Slovenské armádne kruhy prišli v nedeľu 7. júna navždy o jednu z najvýraznejších osobností vojenského života posled-ných desaťročí. Generálporučík **Pavel Honzek** zomrel nečá-kane vo veku 73 rokov v Trenčíne.

Generál Pavel Honzek sa narodil 21. júna 1947 v Jaroslavi-ciach. Vojakom z povolania sa stal v roku 1968 po ukončení Vyššieho vojenského učilišťa vo Vyškove v hodnosti poručíka. Po úspešnom absolvovaní Vojenskej akadémie M. V. Frunzeho v Moskve v roku 1979 svoju vysokú vojenskú odbornosť zvýšil

aj štúdiom na Vojenskej akadémii Generálneho štábu Ozbrojených síl ZSSR K. J. Vorošilova (1984 - 1987) v Moskve.

Po návrate z bývalého Sovietskeho zväzu bol v roku 1987 vymenovaný za veliteľa 13. tankovej divízie v topolčianskej posádke. Od roku 1989 do roku 1990 pôsobil vo funkcii veliteľa Oddelenia bojovej prípravy Východného vojenského okruhu. Na túto funkciu nadviazal

ako náčelník štábu Východného vojenského okruhu v Trenčíne (1990 - 1992). Do generálskych radov vstúpil 1. mája 1990, keď ho vtedajší prezident ČSFR povýšil do hodnosti generálmajor. V roku 1990 úspešne ukončil štúdium NATO v Defence College v Ríme, po ktorom bol veliteľom Vojenského veliteľstva Východ. Do hodnosti generálporučika bol povýšený 18. septembra 1998.

Po zániku československej federálnej armády pokračoval v služobnom pomere vojaka z povolania v Armáde Slovenskej republiky. V rokoch 1994 - 1998 pôsobil ako zástupca náčelníka Generálneho štábu Armády Slovenskej republiky. Svoju vojenskú kariéru ukončil 30. decembra 1999 vo funkcii náčelníka správy personálneho manažmentu Generálneho štábu Armády SR v Trenčíne.

Počas svojej vojenskej misie pôsobil najmä vo veliteľských funkciách v Bratislave, Leviciach, Topolčanoch, Martine, Trenčíne, Miloviciach, Vyškove, ale aj v zahraničí - v Moskve a v Ríme.

Na sklonku svojho života venoval svoju energiu obnove a rekonštrukcii vojenského cintorína z 1. svetovej vojny v Trenčíne - v časti Zábranie, ktorý bol sprístupnený 11. novembra

2018. Od roku 2019 je tento cintorín zapísaný ako Národná kultúrna pamiatka.

Vojenský cintorín v Zábraní, na ktorom sú pochovaní vojaci, ktorí zomreli v nemocnici na následky zranení alebo rôznych infekčných ochorení, postupom času upadal do zabudnutia. Nachádzal sa vo vojenskom priestore a prístup k nemu bol preto výrazne skomplikovaný. S myšlienkou vzdať česť pamiatke zosnulých vojakov obnovou zanedbaného cintorína prišiel generál Pavel Honzek v roku 2014. Predovšetkým vďaka nemu a trenčianskej sekcii Klubu generálov SR sa zanedbaný cintorín podarilo za štyri roky obnoviť.

Generál Pavel Honzek bol nositeľom množstva vysokých vojenských vyznamenaní a držiteľom medailí doma i v zahraničí.

www.sme.sk 07.06.2020

Pomocná evidencia 265/01/2020

Zomrel vtipkár Milan „Lučáno“ Baláž (†10.06.2020)

Narodil sa 7. apríla 1955. Prostoreký duchom a úprimný srdcom – taký bol večný vtipkár **Lučáno**, neodmysliteľná postavička Trenčína, ktorý čo na srdci, to na jazyku. Sršal vtipom o ženách, no nielen o nich. Bol to proste dobráčisko od kosti. Zomrel v stredu 10. júna.

Lučáno, vlastným menom **Milan Baláž**, bol jednou z najznámejších postavičiek Trenčína v posledných 40-tich rokoch. „Ženy ma ľúbia, aj ja ich, no čo vám ešte poviem... nooo, ľudia ma majú radi...“ bývala obvyklá veta tohto takpovediac maskota Trenčína.

Pamätníci radi spomínajú na oslavu jeho šesťdesiatky pred piatimi rokmi. V trenčianskom Piano klube mu priatelia vystrojili „pompéznu mafiánsku oslavu“ aj s ohňostrojom. A nebol by to Lučáno, keby nepobavil celé hľadisko vtípnymi hláškami. Gratulanti sa išli popučiť od smiechu. Dostal dary od výmyslu sveta, nielen nafukováciu Anču, ale aj tortu – Smetiarske auto, či bábku, ktorá akoby Lučánovi z oka vypadla a veľa ďalších. Oslávenec, ktorému od dojatia vyhrkli slzy nad toľkými darmi a gratuláciami, každého vyobjímal a s úprimnosťou a priamosťou jemu vlastnou aj skromne poďakoval.

Najviac sa mu vryl do pamäte film Lucky Luciano, ten bol aj základom jeho prezývky Lučáno. Často humorným spôsobom napodobňoval hlavného aktéra filmu Charlesa „Lucky“ Luciana, jedného z najobávanejších mafiánov histórie. Lučáno žil v skromných podmienkach, ale bol so svojím životom spokojný. Snažil sa byť ku každému milý a nezaujímalo ho, čo si kto o ňom myslí. Ku šťastiu mu stačila partia dobrých kamarátov. A tých mal on v meste neúrekom.

Trenčiansky Blesk Júl 2020

Pomocná evidencia 274/01/2020

Zomrela herečka Eva Kristinová (†14.06.2020)

Herečka **Eva Kristinová** zomrela v nedeľu 14. júna v bratislavskom dome seniorov. Mala 91 rokov. Jej svetom boli divadelné dosky, no dobre sa cítila i pred kamerami. Viacerí jej fanúšikovia si najradšej spomínajú na jej recitácie, niektorí zas na to, ako vystupovala na podporu samostatnej Slovenskej republiky. Neraz po boku nacionalistických politikov.

Medzi inými slovenskými herečkami vynikala umeleckým prejavom i drsne sfarbeným hlasom, často hrala veľké kráľovské osudy.

Narodila sa v Trenčíne. Jej mladosť poznačil tvrdý osud otca, ktorý sa dotkol celej rodiny. Ešte počas prvej svetovej vojny sa v USA ako 17-ročný prihlásil do Štefánikových légii. Bojoval vo Francúzsku a po vzniku Československa ako dôstojník budoval armádu v Československu. Eva Kristinová spomínala, že Štefánika považoval za najväčšiu osobnosť vtedajšieho odboja a génia, ktorý svojimi schopnosťami ako jediný dokázal zabezpečiť vznik budúceho česko-slovenského štátu. Otec rodine odmalička vstúpil do národného povedomia a vlastenectva. Evu zapísal do Matice slovenskej, keď bola ešte dieťa.

Počas druhej svetovej vojny, v roku 1940 ho však nemecký vojenský súd odsúdil na trest smrti za vymyslenú špionáž, rozsudok po odvolaní zmiernil na doživotie. Jeho manželke chceli Nemci deti odobrať na výchovu do ríše, preto s rodinou utiekla na myjavské kopanice, kde im pomáhali miestni. Eva Kristinová sa ako 16-ročná zapojila po vypuknutí Slovenského národného povstania do partizánskeho hnutia, slúžila ako spojka. Neskôr spomínala, že práve skúsenosť z Povstania v nej ako veľmi mladej utužilo zodpovednosť za druhých aj za to, čo sama v živote robila.

„Dlho som sa po vojne dostávala do normálu. Spolužiačky sa mi zdali ako deti a podobne to bolo aj s chlapcami. Dokonca oveľa staršími. Žiť vo vojne a v mieri sú dva veľké rozdiely. Vojna človeka mení. Jeho pohľad na život i svet je úplne iný,“ spomínala.

Herectvo začala Eva Kristinová študovať v roku 1949 na Konzervatóriu v Bratislave. Už po ukončení štúdia získala angažmán v Slovenskom národnom divadle, kde strávila takmer 40 rokov a stvárnila desiatky postáv.

„Eva Kristinová patrila medzi vzácné a doslova nenahradiateľné osobnosti slovenského dramatického umenia. Na Slovensku máme totiž veľa dobrých herečiek, ale málo tragédok. Eva Kristinová bola jednou z nich. Majestátny zjav, sýty a melodicky tvárny altový hlas, pevné gesto a naturel schopný v plnej miere obsiahnuť konfliktné, rozporuplné a bojovné ženy, ktoré sa odmietajú podvoliť neprajnému osudu,“ opisuje herecké umenie Kristinovej divadelný kritik **Karol Mišovic**.

Venoval sa jej aj v knihe Javiskové osudy, v ktorej zachytil päť slovenských herečiek.

„Počas celej kariéry, či už v divadle, vo filme, v televízii alebo rozhlase, stvárňovala najmä typy vladárov. Bud' aristokratky v brokátových róbach ako Balladyna, Lady Macbeth, Mária Tudorová, Alžbeta Anglická či Lucrezia Borgia, ale i temperamentné dedinčanky v ufúlanej zástere ako titulná Bičianka z doliny alebo Košárička z Kuba. Nikdy jej neboli blízke bojazlivé, utláčané alebo lyrické úlohy, jej doménou boli ženy kráľovského majestátu, kategorických rozhodnutí a pevných morálnych hodnôt,“ dodáva Karol Mišovic.

Do konca života podľa neho najradšej spomínala na veľké básnické tragické roly ako Balladyna, ale milovala i svoje úlohy dedinského pôvodu, silné ženské osobnosti bojujúce s nástrahami života - Evu zo Stodolovej Bačovej ženy a titulnú Brechtovu Matku Guráž.

Popri divadle sa venovala rozhlasu, televízii aj filmu. Debutovala v krátkometrážnej komédii Rohy (1955). Nasledovala komédia režiséra **Paľa Bielika** Nie je Adam ako Adam (1956). Spolu s **Jozefom Kronerom** sa každé Vianoce slovenským divákom pripomenie v Hollého Kubovi a Kukučínovej Rysavej jalovici. Nezabudnuteľnou je aj jej Bičianka z doliny (1981) v réžii **Jozefa Zachara**.

I repertoár poézie Evy Kristinovej bol veľmi široký, ovládala pamäti značnú časť Hviezdoslavovej tvorby. Spomedzi

slovenských básnikov najviac obdivovala **Milana Rúfusa**. Hovorila o ňom ako o národnom prorokovi.

Ako lady Macbath s Ladislavom Chudíkom.

val. Jasný odkaz. Bojovať proti zlu v snahe uchovať si charakter a čisté svedomie.“

Ako členka Matice slovenskej sa angažovala v celonárodnom matičnom hnutí. Zúčastňovala sa na jej akciách, na ktorých recitovala a diskutovala s ľuďmi. Často poukazovala na to, že podľa nej slovenskému národu chýba v školách vlastenecká výchova. Obhajovala aj ľudákov, tvrdila napríklad, že na Slovensku okrem zopár jedincov fašizmus nikdy nebol a že všetko slovenské a národné dnes nazývame fašizmom.

„Ani prvá Slovenská republika nebola fašistický štát. Mali sme veľkú podporu a ľudia verili, že môžeme ako národ sami rozhodovať o vlastnom osude,“ povedala v rozhovore pre Slovenské národné noviny.

Eva Kristinová recitovala v roku 2008 aj na akcii Slovenskej pospolitosti, na ktorej si pripomínali výročie smrti prezidenta vojnového slovenského štátu **Jozefa Tisa**. Ako mladá pritom v Slovenskom národnom povstaní bojovala práve proti režimu, ktorý zosobňoval Tiso. Pospolitosť, ktorú zakladal dnešný

„O ňom sa nedá povedať, že by mal len niečo také pomínutelné. Len nejaké plevy, ktoré by sa váľali po dlážke. Mal rád už absolútne vyčistené zrno,“ vra veda. „Nádherne prerozprával Dobšinského ľudové rozprávky. Ony sú vôbec zázračné v tom, že sa v nich deje mnoho zlého, aby bolo vidieť, že hrdina zvíťazil naozaj zaslúžene. V boji, ktorý skutočne vybojoval.“

predseda extrémistickej ĽSNS **Marian Kotleba**, obhajovala s tým, že podľa nej nešlo o fašistické združenie.

„Vytvára sa o nich veľmi zlý mediálny obraz. To sú mladí ľudia, s ktorými sa treba zhovárať a s ktorými treba pracovať, a nie ich odháňať,“ povedala.

Po vzniku samostatnej Slovenskej republiky tiež patrila medzi silných podporovateľov **Vladimíra Mečiara**. V roku 2003 bola medzi skupinou ľudí, ktorí požadovali voľby nového prezidenta a za najvhodnejšieho kandidáta považovali Vladimíra Mečiara – „architekta slovenskej štátnosti“, ktorý podľa nich mal jediný zastaviť „súčasný všeobecný marazmus“.

Eva Kristinová bola od roku 1968 zaslúžilou umelkyňou. K oceňovaniu sa pridala aj prezident **Ivan Gašparovič**, v roku 2008 jej udelil Rad Ľudovíta Štúra I. triedy za mimoriadne zásluhy v oblasti rozvoja slovenského divadelného umenia a kultúry.

Výber divadelných a filmových úloh Evy Kristinovej:

Dramatické úlohy – Lady Macbeth (1959, réžia J. Budský), Kleito z Nezvalovej Atlantídy (1961), Eva v Stodolovej Bačovej žene (1963), Gertrúda z Hamleta (1964), Pani Pageová v Shakespearových Veselých paniach z Windsoru (1963, réžia K. L. Zachar), Matka Guráž z Brechtovej Matky Guráž a jej deti (1971), Leonora z Corneillovho Cida (1972).

Filmové úlohy: debutovala v krátkometrážnej komédii Rohy (1955, nasledovala komédia režiséra Paľa Bielika Nie je Adam ako Adam (1956), ďalej filmy Štyridsaťštyri (1957), Smrť sa volá Engelchen (1960), Sám vojak v poli (1964), Rysavá jalovica (1970), Lucrezia Borgia (1974), Zypa Cupák (1976), Bičianka z doliny (1981), Puto najsilnejšie (1990), Cesta ženy (1974), Penelopa (1977), Hody (1987).

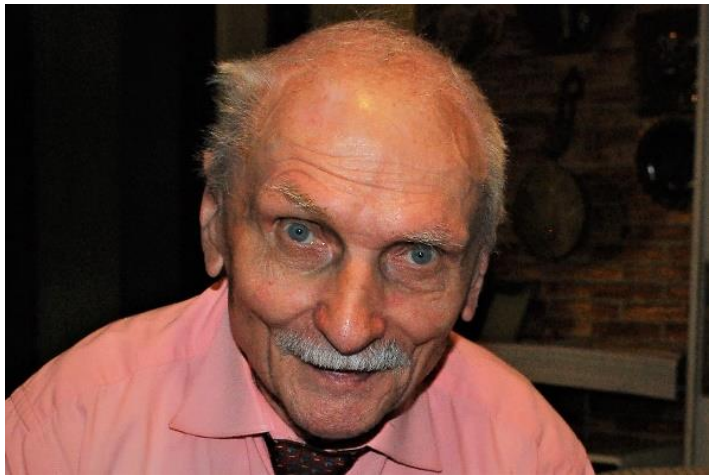
www.sme.sk 14.06.2020

Pomocná evidencia 277/01/2020

Zomrel funkcionár Jednoty dôchodcov Jozef Mikloš (†30.08.2020)

Vo veku 90 rokov zomrel v nedeľu 30. augusta dlhoročný funkcionár Jednoty dôchodcov na Slovensku (JDS) **Jozef Mikloš**. Po celý svoj seniorský vek sa venoval aj práci v Akadémii tretieho veku (ATV) v Trenčíne.

Bol vzorom nadšenia, svedomitosti, disciplíny, mimoriadneho nasadenia a angažovanosti pri presadzovaní napredovania a pomoci v celoživotnom vzdelávaní seniorov v Trenčíne - ATV, ktorá je najstaršou inštitúciou vzdelávania seniorov v pôsobnosti Ministerstva zdravotníctva SR, Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR ako i Jednoty dôchodcov na Slovensku.

Ako prvý podpredseda Rady ATV pracoval 23 rokov od roku 1992, ako predseda ZO 02 JDS v rokoch 2006 – 2011, bol predsedom Okresnej organizácie JDS Trenčín (2003 – 2010), predsedom Krajskej organizácie JDS Trenčín (2000 – 2012), členom Ústredia JDS (2000 – 2012) a členom Rady vlády pre seniorov (2004 – 2014).

Trenčania ho poznali aj ako neúnavného cyklistu, ktorý svoj bicykel osedlal v každom ročnom období a v každom počasí. V rámci ankety o najcyklistickú osobnosť mesta Trenčín za rok 2016 mu bolo udelené osobitné ocenenie.

Info 02.10.2020

Pomocná evidencia 374/01/2020

Zomrel spisovateľ Jozef Pavlovič (†11.10.2020)

Popredný slovenský spisovateľ pre deti a autor próz pre dospelých **Jozef Pavlovič** zomrel vo veku 86 rokov z nedele na pondelok 11. októbra. Milovali ho deti, študenti i dospelí.

Pre najmenších napísal množstvo pútavých knižiek a básní. Na trenčianskom gymnáziu prešli jeho rukami v rokoch 1957 - 1981 stovky stredoškolských študentov a dospelí sa radi začítali do jeho próz. Počas jeho života sa predalo vyše 25 tisíc kníh, za čo v roku 2012 dostal dve Platinové knihy.

Jozef Pavlovič sa narodil 13. júna 1934 vo Veľkých Kostol'anoch. Autor kníh pre deti i dospelých bol 25 rokov úzko spätý s naším regiónom ako stredoškolský profesor na trenčianskom gymnáziu, kde začal učiť po úspešnom absolvovaní Vysokej školy pedagogickej v Bratislave (1953 - 1957). Po ukončení pedagogickej činnosti v našom krajskom meste sa od roku 1981 venoval už výlučne literárnej činnosti a neskôr sa presťahoval do Bratislavy.

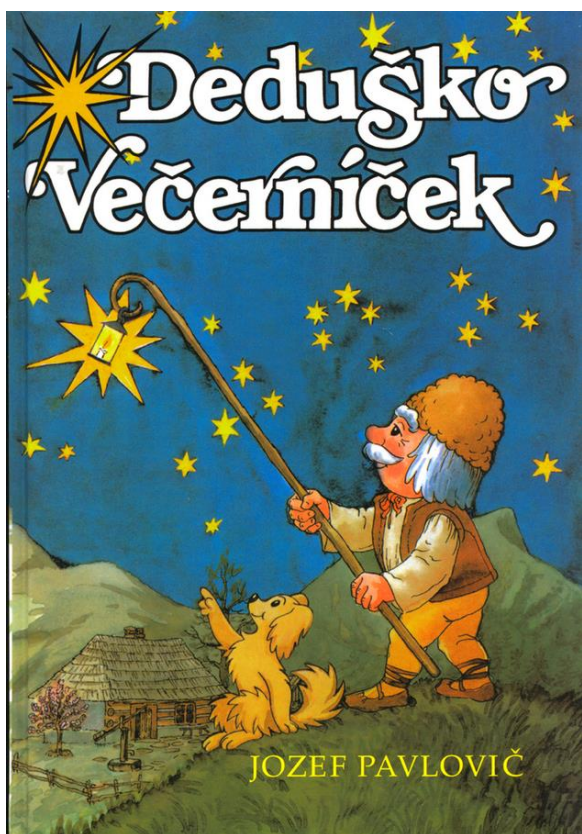
Už od prvých literárnych krokov svoju tvorbu smeroval predovšetkým k najmladším čitateľom. V roku 1957 debutoval básnickou zbierkou „Pri potoku, pri vode“.

Aj v ďalších veršovaných knihách ostal verný experimentovaniu, hre so slovami a netradičným výrazovým prostriedkom. Humoristické básničky „Veselá abeceda“ (1963), „Odslova-doslova“ (1965) či „Kvetinové dvojriadky“ (1966) sú zasa typické mnohovýznamovosťou slov, na ktorej založil základnú

stavbu týchto básní. Podľa vlastných kníh písal s obľubou aj bábkové hry.

Okrem próz pre deti i dospelých bol Jozef Pavlovič autorom množstva aforizmov a epigramov, ale aj bábkových hier a televíznych večerníčkov. Svojou tvorbou rád vzbudzoval záujem o slovenčinu. Jeho zaujímavá poetika vyvrcholila v knihe slovných hračiek a hádaniek „Lov slov“, ktorú napísal v roku 1997.

Pre svojich čitateľov prerozprával aj najkrajšie biblické príbehy, na ktorých vydaní pracoval v rokoch 1991-1992. Známe televízne večerníčky „Šteško Drievko“ a „Alenka z Polienka“,

„Bračekovia mravčekovia“, či „Ježko Jožko a krtko Rudko“ pochádzajú tiež z pera Jozefa Pavloviča.

V aktívnej literárnej činnosti pokračoval aj po roku 2000, keď vydal viacero zbierok, veršikov, detských próz, hlavolamov, riekaniek a rozprávok. Knižky Jozefa Pavloviča boli preložené do češtiny, francúzštiny, maďarčiny i nemčiny. Autor bol aj prekladateľom anglickej a poľskej literatúry pre deti a mládež. Spoluzostavil množstvo šlabikárov, čítaniek

a pracovných zošitov pre žiakov nižších ročníkov základných škôl. Okrem toho vytvoril aj spevník Tisíc slovenských ľudových piesní.

www.sme.sk 11.09.2020

Pomocná evidencia 432/01/2020

Zomrel vedúci Jednoty Pavol Malík (†21.10.2020)

Vo veku 81 rokov zomrel dlhoročný vedúci mužstva futbalistov Jednoty Trenčín **Pavol Malík** (29. marec 1939 - 21. október 2020).

V roku 1975 dostal lákavú ponuku, následne pozíciu vedúceho mužstva neopustil celých pätnásť rokov. V rokoch 1976 – 1979 bol ako pravá ruka trénerov **Teodora Reimanna** a **Štefana Hojsíka** pri víťazstve v Slovenskom pohári, vo finále Československého pohára a pri úspešnom vystúpení v európskom Interpohári.

Futbalový nadšenec bol členom neformálneho združenia Klubu futbalových veteránov Jednoty a TTS Trenčín.

www.astrencin.sk 21.10.2020

Pomocná evidencia 440/01/2020

Zomrel bývalý kapitán Dukly Miroslav Hlinka starší (†06.11.2020)

Vo veku 68 rokov zomrel v piatok 6. novembra bývalý dlhoročný hokejista a kapitán Dukly Trenčín **Miroslav Hlinka starší**.

Otec niekdajšieho slovenského reprezentanta **Miroslava Hlinku ml.** a strýko českého útočníka **Jaroslava Hlinku** nastrielal za Duklu v 44 zápasoch sezóny 1974/75 dokopy 46 gólov, čo je doteraz platný klubový rekord.

Miroslav Hlinka st. sa narodil 26. februára 1952 v Prahe. Prvýkrát sa postavil na korčule už ako štvorročný na pražskej Štvanici. Žiacku a dorasteneckú kariéru strávil v Motorlete Praha, do Trenčína ho v roku 1971 doviedla povinná vojenská služba.

Už vo svojej premiérovej sezóne v drese Dukly sa stal najlepším strelcom mužstva, keď nastrielal 22 gólov. Najlepšiu sezónu zažil v ročníku 1975/76, keď v 44 zápasoch dal 46 gólov. Nikto v trenčianskom drese odvtedy nedokázal streliť v jednej

Vo februári 2012 mu k šesťdesiatke zablahoževal aj primátor Richard Rybníček.

sezóne viac gólov. O dva roky neskôr sa stal kapitánom „vojakov“ a postúpil s nimi do federálnej československej ligy.

Obávaný kanonier nastupujúci na pravom krídle neskôr pôsobil aj v Dubnici, kde v roku 1984 ukončil hráčsku kariéru. V rokoch 2003 - 2005 pracoval ako eu-

rópsky skaut klubu kanadsko-americkéj NHL New York Islanders.

www.sportaktuality.sk 06.11.2020

Pomocná evidencia 453/01/2020

Zomrel bývalý futbalový brankár Štefan Šimončíč (†20.11.2020)

Vo veku 86 rokov nás v piatok 20. novembra opustil niekdajší ligový brankár **Štefan Šimončíč** (22.10.1934 – 20.11.2020). V najvyššej československej súťaži obliekol dres Jednoty Trenčín v pätnástich zápasoch.

Pod Čákov hrad prišiel z Červenej Hviezdy Bratislava v roku 1956. Z hlavného mesta zamieril do Odevy Trenčín, kde bol oporou až do zlúčenia s TTS Trenčín. Následne sa na dlhé roky stal pevnou súčasťou úspešnej značky Jednota Trenčín. V

ročníku 1962/1963 bol v tíme, ktorý sa stal vicemajstrom Československa.

V závere svojej hráčskej kariéry bol zároveň trénerom brankárov Jednoty. V našom regióne pôsobil v Skalke nad Váhom a venoval sa aj nádejam v akadémii AS Trenčín. V rámci Oblastného futbalového zväzu v Trenčíne pôsobil ako lektor vzdelávania trénerom. Taktiež bol členom Klubu futbalových veteránov Jednoty a TTS Trenčín.

www.astrencin.sk 20.11.2020

Zomrel populárny herec Štefan Kožka (†14.12.2020)

Vo veku 66 rokov zomrel v pondelok 14. decembra slovenský herec Štefan Kožka. Narodil sa 11. augusta 1954 v Trenčíne. Správu o jeho úmrtí potvrdila **Ingrid Fašiangová**, gene-

rálna riaditeľka bratislavského Divadla Nová scéna, kde herec pôsobil. Na divadelných doskách účinkoval v desiatkach inscenácií. Divákovi bol známy aj vďaka viacerým televíznym a filmovým projektom.

„V rámci divadla vieme, že bol pozitívny na ochorenie Covid-19, vo štvrtok 10. decembra bol na testoch, mal ťažký priebeh choroby,“ poznamenala Ingrid Fašiangová.

Štefan Kožka účinkoval v pôvodnom slovenskom muzikáli Mata Hari (2013), kde sa predstavil v úlohe manžela exotickéj tanečnice Rudolfa McLouda, v komediálnej hre Figaro sem, Figaro tam (2011) si zahral grófa Almavivu a v známom muzikáli Fidlikant na streche (2007) alternoval hlavnú postavu s hercom Mariánom Slovákovi. Diváci ho mohli vidieť tiež v divadelnej kriminálnej komédii Šialené nožničky (2010), v hre Ešte jeden

do partie (2010) alebo v pôvodnom slovenskom muzikáli František z Assisi (2010).

Ako režisér pracoval na muzikáloch Hair (2003), Muzikálový sen (2011), Cigáni idú do neba (2012), Sláva (2013), Vyhadzovači (2013), HairSpray (2014).

www.teraz.sk 14.12.2020

Pomocná evidencia 505/01/2020